

2

Tomášek

ZPRÁVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Ježíš je skutečně Božím Synem, který se stal člověkem, naším bratrem, aniž přestal být Bohem, naším Pánem.

(Katechismus katolické církve č. 469)

Úvodní slovo

Úvodní slovo chci tentokrát začít příběhem.

Jeden člověk hrál se svým farářem golf a obdivoval na něm, jak trefí každou jamku napoprvé, zatímco on na to potřeboval vždy tři nebo čtyři rány. Nakonec se zeptal na tajemství jeho úspěchu. „Před každou ranou řeknu jeden Zdrávas.“ Při další hře farář trefil vzdálenou jamku; farník se s důvěrou pomodlil Zdrávas a minul cíl o celý metr. Farář se na něj podíval a řekl: „Nic vám to ale nepomůže,

pokud neumíte trefit jamku.“ (z knihy *Kněží pro třetí tisíciletí*)

Umět správně v sobě integrovat lidské a duchovní, to je klíč k tomu, abychom byli lidmi jako Ježíš. Tedy plně lidmi, kteří žijí plně božský život. Ten jsme přijali křtem. V těchto měsících prožíváme nebo budeme prožívat období dušiček, závěr liturgického roku, začátek adventu. Je to období spojené s tematikou konce, který je novým začátkem. Není to příležitost se podívat zpětně na uplynulý církevní rok? Zkusit se zaměřit na to, zda jsem neopomněl něco z oblasti lidské nebo duchovní?

Autor příběhu, který jsem citoval, uvádí jako první vlastnost lidské zralosti „vlídnost“. Jako první bod pro dosažení svatosti zase „denní modlitbu“. Nemohly by být právě tyto dvě věci pro nás nástroji, s jejichž pomocí se budeme snažit být v naší farnosti lepšími kněžími, jáhny, laiky, ministranty, návštěvníky bohoslužeb, přáteli i mimo kostel ...

... být lepšími nástroji Boží prozřetelnosti, Božího milosrdenství, Boží lásky?

Váš kaplan P. Josef Janoušek

Informace

• **Plnomocné odpustky pro duše v očistci** lze získat za splnění obvyklých podmínek:

1. svátost smíření (v rozmezí „několika dnů“)
2. svaté přijímání (nejlépe v ten den)
3. modlitba na úmysl Svatého otce
4. nemít zalíbení ani v lehkém hříchu
5. vykonání skutku předepsaného pro získání odpustku, kterým je:

1. 11. odpoledne a 2. 11. – v kostele pomodlit se modlitby Věřím v Boha a Otče náš

od 1. 11. do 8. 11. – na hřbitově pomodlit se za zemřelé, třeba jen v duchu. (Na základě dovolení Apoštolské Penitenciárie je takto

možné od roku 2020 po dobu 7 let získat plnomocné odpustky už od 25. října, pokud věřící z vážného důvodu nemůže navštívit hřbitov v prvním listopadovém týdnu.)

V jiné dny, nebo pokud chybí plná dispozice (není splněna některá z uvedených podmínek), získává se odpustek částečný.

• **Setkání neofytů.** Každé druhé úterý v měsíci (došlo k posunu původního termínu), bude na faře v 19 hodin setkání pro ty, kteří v nedávné době absolvovali katechumenát, přijali nějakou iniciační svátost nebo začali žít z víry, ačkoliv byli již pokřtěni. Starocírkevní označení pro takové křesťany je neofyta, což překládáme jako nové stvoření. Zájemci o toto setkání jsou srdečně zváni. Těší se manželé Jakubíčkoví a otec kaplan Josef; případné dotazy na mail: jos.janousek@email.cz.

• **Předvánoční úklid kostela** se koná v sobotu **25. listopadu** hned po ranní mši svaté, která začíná v 8 hodin. Prosíme o pomoc všechny ochotné farníky.

• **Výroba adventních věnců** se bude letos konat v sobotu **2. prosince** od 14 do 18 hodin na faře (Lidická 6). Větve na výrobu věnců budou k dispozici. V omezeném množství bude také možnost zakoupit si dekorační potřeby (svíčky, bodce, ozdoby, stuhy apod.)

• **Tradiční zdobení perníčků** se letos bude konat v neděli **3. 12. 2023** od 15 hodin na faře na ulici Lidická 6. Zveme všechny děti, mládež a rodiče. Současně prosíme o pomoc s napečením perníčků. Přijďte pomoci připravit mikulášskou nadílku. Perníčky bude rozdávat Mikuláš dětem v našem kostele při dětské mši svaté 5. 12. a na Mikulášské besídce na Petrinu 10. 12.

Slovo nemocným

Není zdravý jako zdravý. Není nemocný jako nemocný. Když jsem byl jednou na nemocniční praxi v přímé péči v Praze, měl jsem možnost se setkat s nemocnými různého věku. Ale nejen to. Také s lidmi, kteří byli různě vyrovnaní se svou nemocí. Přemýšlel jsem nad tím, co je ta věc, která ovlivňuje stav, ve kterém se ti lidé nachází, když ztratí kvůli nemoci nad sebou určitou vládu a vyplynou na povrch věci, které vycházejí samovolně z našeho srdce nebo rozumu.

Rozhodně jsem se nechtěl stavět do role soudce. Mnohé lidi mohl stihnout osud velmi krutý, takže jejich srdce celý život krvácelo a potřebovalo spíše obvázat a vyléčit, než posuzovat a hodnotit. Chtěl jsem však nalézt radu pro sebe – jak žít, abych

byl připraven na nemoc a stáří? Popravdě jsem definitivní odpověď nenašel. Ta se asi bude tříbit a upravovat s postupujícím životem. Ale troufl bych si říct, že do jisté míry hrálo v životě oněch lidí roli to, jak se ve svém životě naučili „darovat“. Vzpomínám si na jednu devadesátiletou paní. Nemohla skoro nic. Ale zářila z ní vyrovnanost, když s ní člověk mluvil. A ona se ve svém životě, který vyprávěla, darovala. Rodině, dětem, lidem. Proto bych chtěl popřát nám zdravým i vám nemocným – nebojme se darovat. Možná, že to doplní právě to, čeho se nám v životě nedostalo.

P. Josef Janoušek, kaplan

Z farní charity

Zdravíme opět na stránkách Tomáška!

Na prahu dušičkového týdne bychom vám opět chtěli poděkovat za vaši štědrost. Peníze, kterými jste přispěli do charitní pokladničky, jsme použili takto:

Léky pro nemocné leprou LL	4 000 Kč
Světlo pro svět – prevence a léčba slepoty, podpora osob s postižením v rozvojových zemích	4 000 Kč

V neděli 24. 9. jste se mohli na mši svaté v 9.00 setkat s otcem Petro Deketem z farnosti Teresva, který vám děkoval za peníze vybrané na rekonstrukci fary.

I když jsou Vánoce až za dva měsíce, začíná se připravovat Tříkrálová sbírka. V posledních letech jsme do ní přispívali penězi, které jsme vybrali pomocí charitní pokladničky. Nebylo by špatné zapojit se do sbírky i vytvořením skupinky koledníků. Pokud by někdo byl ochoten pomoci buď s organizací sbírky nebo s koledováním, nechte na sebe, prosím, kontakt v sakristii.

Radost a pokoj od Pána, který je stále s námi, vám vyprošují

dobrovolníci farní charity

Do Mongolska???

Co tam . . . ?

Zdislava Suchá učí na střední škole češtinu a dějepis, na jaře s námi spolupracovala v kurzech Alfa a část letošních prázdnin strávila jako salesiánský dobrovolník v Mongolsku.

Zdislavo, mladí lidé chtějí o prázdninách hodně cestovat a relaxovat, ale Ty ses rozhodla jet jako dobrovolník do Mongolska. Proč ses rozhodla pro dobrovolnictví?

Dobrovolnictví mě lákalo už delší dobu a o Sadbě jsem věděla od své sestřenice, která jela na rok do Zambie. Takže když jsem se na webu Sadby dozvěděla, že začíná nový cyklus přípravy pro dobrovolníky, poslala jsem přihlášku a spolu s ostatními se začala připravovat. Kurz se skládal z osmi víkendů, kdy jsme se postupně učili o Sadbě, salesiánech a dobrovolnictví, ale i praktické věci jako první pomoc, co vyřídit před cestou a podobně.

Proč zrovna Mongolsko?

Protože jsem se nakonec rozhodla vyjet na kratší dobu než na celý rok a jediné možnosti byly buď právě Mongolsko, nebo Bulharsko. Na Mongolsku mě lákala především krása nespoutané přírody. Svým způsobem sehrálo roli i to, že je Mongolsko kulturně natolik odlišné. Navíc jsme v rámci příprav měli přednášky o jednotlivých zemích a já se do Mongolska prostě zamilovala.

S kým jsi tam jela (nebo spíš letěla)? Měla jsi nějakou představu o tom, co Tě tam čeká?

Do Mongolska se z Česka nedá letět přímo, takže jsem se rozhodla letět přes Jižní Koreu. To mi poskytlo možnost se rychle podívat i do Soulu. Věděla jsem, že jako salesiánský dobrovolník budu pracovat s mládeží a dětmi, ale co budu přesně dělat, jsem netušila. Předem mnou tam byl jako dobrovolník Adam Blahák, takže nějakou představu jsem díky sdílení jeho zkušenosti měla, ale protože jsem jela na jiné místo než on, nemohla jsem se na jeho zkušenost stoprocentně spoléhat. On byl v Šovó, což je menší vesnice, zatímco Darkchan, kam jsem zamířila já, je třetí největší město.

Jaká byla náplň Tvého pobytu? Cos tam dělala?

Pracovala jsem v Darkchanu, městě na severu Mongolska. Zapojila jsem se do učení angličtiny v salesiánském

studijním centru (ve školním roce fungují jako doučování, o prázdninách to byl vlastně jazykový kurz).

Dále jsem se věnovala dětem v oratoři – oratoř byla každé odpoledne ve všední dny po večerní mši, o víkendu od 15.00. Tam jsme většinou hráli fotbal nebo volejbal. Prostě jsem tam byla

pro ně, naslouchala jim a trávila s nimi čas.

Křesťanů tam moc není, hlavní náboženství v Mongolsku je buddhismus. Jak Tě tamější lidé přijali?

Mongolové jsou velmi přátelští a otevření, takže jsem nikdy neznamenala nějakou negativní reakci na to, že jsem křesťan. Mongolové mi nepřišli nijak nábožensky radikální, brali to svým způsobem jako samozřejmost, protože v jejich představách jsou všichni běloši křesťané. Naopak měli problém pochopit, co je to ateismus. Úřady sice křesťanským církvím komplikují provoz tím, že každý rok je potřeba znovu zažádat o povolení k provozování farnosti a zaplatit ho. Většina kněží jsou misionáři z jiných zemí a ti musí platit každoroční náboženské vízum, které je velmi vysoké, ale celkově bych řekla, že jsou Mongolové nábožensky velmi tolerantní.

A nakonec nám řekni, co Tě nejvíc zaujalo.

Mohla bych toho jmenovat strašně moc. Asi nejvíc mě fascinovala jejich otevřenost a ochota pomoci. Je naprosto normální, když máte problém s autem, že vám neznámí lidé pomůžou a nic za to nechtějí. Když jsme jeli na výlet a naše auto zapadlo v poušti do písku, tak cizí člověk neměl problém nám pomoci a přes hodinu s námi auto vyprošťoval.

Když jsme mu pak děkovali, tak jen mávl rukou, že to nic nebylo. Otcové mi vysvětlovali, že je to dáno nomádskou kulturou: Mongolové vědí, že dneska se něco stalo mně, ale zítra se může stát něco tobě, takže si vzájemně pomáhají.

Mongolsko je zemí modré oblohy, otevřených širokých stepí se stády dobytka a nádhernou pouští Gobi na jihu země. Naštěstí nejde o známou turistickou destinaci, takže si člověk může užívat autentičnost kultury a krajiny.

Mongolové jsou velmi přátelští, takže i přes jazykové problémy se s vámi snaží bavit. Práce s tamějšími dětmi mě velmi naplňovala a doufám, že jim dala alespoň tolik, co mně.

Rozhodně se tam chci podívat znovu.

Zdislavo, díky za zajímavé postřehy a přiblížení života misionářů v tak vzdálené zemi. Přejeme Ti, aby se Ti přání Mongolsko znovu navštívit splnilo.

Za rozhovor děkuje M. Keprtová

Helena má 200 let

Samozřejmě nejedná se o žádnou z vás Helenek z naší farnosti. Jde o českou vesnici Svatá Helena v Rumunském Banátu. Tato vesnička letos oslavila 200 let od svého založení a ode dne kdy přivítala první české osadníky. Pro tuto příležitost obyvatelé Svaté Heleny přichystali oslavu takové historické události.

Brněnské biskupství na akci zastupovali biskup Pavel Konzbul a otec Václav Slouk, kteří sloužili mše sv. v průběhu oslav a účastnili se i dalšího programu. Farnost sv. Tomáše zastupovali členové chrámového sboru Jolly Singers manželé Anežka a Jan Zezulovi, Helena a Petr Hanákoví a Liduška Elias, která z krásné vesničky Svatá Helena pochází.

Vyrazili jsme ve čtvrtek brzo ráno. Někde jsem zaslechl, že se v noci z nejasných důvodů zřítilo letadlo na solární pohon. A tak jsme vyrazili autem v dobré pohodě a natěšení. Na kafe jsme zastavili v Temešváru a do Svaté Heleny přijeli ve čtvrtek odpoledne v předvečer oslav. Všude se dolad'ovaly přípravy, vesnicí zněla muzika, byla plná lidí a radost i veselá nálada byly všudypřítomné.

Oslavy probíhaly tři dny a tři noci od pátku 18. 8. 2023 na svátek sv. Heleny do neděle 20. 8. 2023. Vše začalo v pátek slavnostní mší svatou, kterou celebroid biskup Konzbul. Z kostela se pak všichni přesunuli dlouhým průvodem, na tzv. výletišti, ke hřišti. V průvodu hrála kapela z Veselí nad Moravou, která svým uměním obohacovala také večery i kulturní program. Na výletišti byl připraven oběd pro všechny zúčastněné včetně bečky, ze které (jak jinak) tekla pивní mok. Po obědě a chvíli klidu proběhly pozdravy hostů a následoval kulturní program. V kulturním programu vystoupily nejrůznější skupiny a skupinky se svými zpěvy, tanci i divadelními scénkami včetně místního mandolínového orchestru. Obyvatelé Svaté Heleny přišli pozdravit a do programu se zapojili lidé z dalších českých vesnic a dokonce přijeli a zazpívali i krajané ze Srbského Banátu. Mezi návštěvníky se objevili i rodáci

toho času žijící v Argentině, Austrálii a dalších státech. Přítomna byla i delegace brněnské Charity v čele s panem Salajkou, několik starostů z Čech a samozřejmě mnoho rodáků, kteří se přestěhovali do Česka.

V kulturním programu zvláště silně zapůsobili místní obyvatelé v divadelním představení, které znázorňovalo odchod z Čech, příchod do Svaté Heleny a průběh života během zmíněných 200 let. Po celou dobu oslav chodili místní odění v krojích, květovaných zástěrách a dalších unikátních kouscích a pohled na to byl úchvatný. Jedna paní nám pak vykládala, že si pamatuje, jak její rodiče v tomto oblečení ještě pracovali na poli.

V průběhu oslav pak byla k dispozici prohlídka školy, výstava tradičních krojů, výstava fotografií, výstava dřevorezeb, proběhla ekumenická bohoslužba, představovaly

se a prodávaly knihy, byla otevřena naučná stezka a v sobotu probíhal gulášfest, tedy soutěž o nejlepší guláš. Každý den pak byla taneční zábava, na které hrála kapela z české vesnice Gernik. Podle informací se slavilo až do rána do 4.00. Druhý a třetí den nanovo. Tam tedy umí slavit.

S mojí Helenkou jsme se snažili mezi jednou a druhou hodinou ranní zaklapovat naše víka. Zato mladí a neopotřebovaní Zezulovi dokázali držet krok mnohem a mnohem déle. Ve vesnici bydlí něco kolem 200 obyvatel. Oslav dle odhadů se zúčastnilo na tisíc lidí. Vzpomněl jsem si přitom na jednoho kamaráda, který při pití zavíral oči a zdůvodňoval to tím, že manželce slíbil, že se na alkohol už ani nepodívá. Mohu vás také ujistit (a i mě to překvapilo), že slavení je náročná disciplína.

V pondělí jsme si konečně trochu pospali a malinko se vzpamatovali. Poté jsme podnikli výlet do české vesnice Rovensko. Jde o vesnici v nadmořské výšce asi 750 m n. m. s nádhernými výhledy. Připojili jsme procházku, návštěvu u přátel, zakoupení šípkových džemů. Akce, jako vždy všechno hezké, rychle uběhla a nezbývalo, než se vrátit do Brna. Ale těšíme se, zase za dvě stě let

Kali

Tábor Severek

Po velmi dlouhé době jsme vyrazily na tábor společně, skautky i světlušky. Celým táborem nás provázela etapová hra na téma Labyrint, kde jsme se zmatené a bez vzpomínek ocitly. Jak světlušky, tak skautky zvládly statečně čelit všem nástrahám labyrintu a dostat se do bezpečí. Během tábora jsme ovšem zažily i spoustu jiného, chodily se koupat do rybníka, skautky vyrazily na dvoudenní puťák do Žďárských vrchů, vyráběly jsme, zpívaly u ohně, hrály hry a hlavně si užily spoustu zábavy. I přesto, že společný tábor přinesl spoustu nových a nečekaných situací, jsme si tábor užily a věříme, že příští rok bude ještě o něco lepší.

Lien

Prvokomunikanti

na Petrově 5. 10. 2023

Společně s kamarády z žabovřeské farnosti jsem se vydala na Petrov, kde se konalo setkání dětí, které letos přistoupily poprvé k svatému přijímání. Nejprve byla krátká mše, kterou vedl brněnský biskup o. Konzbul. Jeho kázání bylo velmi zajímavé a zábavné. Potom začaly tematické workshopy, jako třeba pečení hostií nebo povídání s panem biskupem. Měli jsme také možnost podívat se na věž naší katedrály. V průběhu workshopů jsme si

mohli dát oběd, který nám připravily maminky. Poté už následovala jen společná modlitba a loučení, při kterém každý dostal malou odměnu na památku. Kromě dětí se akce zúčastnilo i spousta kněží z naší diecéze včetně našeho bývalého kaplana Pattyho. Akce byla fajn a příští rok moc doporučuji účast všem, kdo se budou připravovat k prvnímu svatému přijímání.

Klárka Papoušková

Průzkum jeskyní Sloupsko-šošůvských

V sobotu 23. září jsme podnikli s oddílem již od jara odkládaný výlet do Moravského krasu. Ráno před osmou jsme se sešli ve vestibulu na hlavním vlakovém nádraží. Vedoucí Petr Děšť prohloupil, jelikož se rozhodl koupit jízdenky u pokladny a nikoli online, čímž jsme málem nestihli vlak, protože byla otevřena pouze jedna pokladna. Již od prvních chvil bylo jasné, že výlet bude nářez. Vypovídal o tom počet účastníků, který byl rekordní. Bylo nás 22, což nikdo z mých vrstevníků nepamatuje.

V Blansku vystupujeme z vlaku a přeseďme na autobus, který nás odváží do Sloupu. Pan řidič je mírně udiven nad množstvím dětí. Ve Sloupu nás čekají před

kostelem Zaidovy (Tom Konzal) seznamovací hry, protože se plno vlčat ještě nezná. Schválně: zvládli byste se bez mluvení seřadit podle věku či počtu sourozenců? Dále se vydáváme k jeskyním, kde na nás již čeká mladá a milá paní průvodkyně. S ní se vydáváme tam, kde přečkávali dlouhé zimy lovci mamutů, což bylo shodou okolností téma letošní táborové etapové hry. Absolvujeme delší trasu, která trvá bezmála dvě hodiny. Kluci neremcají, ba naopak jsou očividně uchvázeni krásami všemožných krápníků a labyrintem chodeb. Jako největší zábava se jeví ozvěna Nagelovy propasti, která má na výšku téměř sto metrů. Někteří kluci se marně snaží dovolat ducha Hanse Hageny, který ale, jak víme, v těchto jeskyních nepřebývá.

Po prohlídce kluky čeká oběd, který jim připravily maminky. S plnými žaludky se loučíme s jeskyněmi a vydáváme se na kratší výlet, kde do hry vstupuje píd'alka – kolíček na prádlo. Běda tomu, kdo ji má připnutou na svém oděvu na konci výletu. Počasí nám víceméně přeje a výlet tak probíhá hladce. Po cestě si ještě zahrajeme nějaké hry a prolezeme pár otevřených jeskyní, a pak už nás čeká výšlap do vesnice Suchdol, odkud nám jede autobus směr Blansko. Díky časové rezervě ještě stihneme krátký fotbálek, kde se k nám připojí i pár místních kluků, z nichž jednoho by člověk hned vzhledově zaměnil za jednoho z našich klučinů.

Petr Zelenka

Víkend na táboře Radost aneb Amerika dobytá!

6. – 8. 10. 2023

Do Orlických hor se první říjnový víkend vydala skupina 13 rodin z naší farnosti. Navštívili jsme ikonicky známou Ameriku – Tábor Radost, kam někteří z nás jezdili jako děti. Kali, Petr Hanák zde trávil prázdniny v 70. a 80.

letech, já s manželem Danem jsme se zde před více než 20 lety poznali, a proto jsme se rozhodli posbírat partu spřátelených rodin a našeho pana kaplana Jožku a Ameriku jim představit.

Přidala se k nám i skupina adolescentů, holky Koukalovy a jejich kamarádi, což nás rodiče malých dětí velmi potěšilo, neboť je úlevné vidět, že dospívání může probíhat přátelským a veselým způsobem. Celým víkendem nás provázel Viky Kubíček, který nyní působí jako předseda střediska Radost. V sobotu dopoledne Dan provedl zájemce celým objektem a po obědě jsme se vydali na procházku okolo Orlice k Zemské bráně.

Večer pro nás Jožka sloužil mši v místní kapli Cyrila a Metoděje. Krisík, Tomík a Kuba ministrovali, mládež se ujala hudby a Jožka pro nás připravil nesmírně osobní a povzbudivé kázání. V neděli děti lovily v lese mrkve (ano, čtete správně) a po obědě jsme se rozjeli každý do svých domovů. Díky Bohu za možnost trávit spolu čas v přírodě, s přáteli a dětmi!

Lucka Kalichová

Farní výlet k Antoníčkovu

15. 10. 2023

Podzimní farní výlet se konal na Lesné. Sraz byl na dětském hřišti, které každý z účastníků našel bez problémů po sluchu. Vše začalo požehnáním malého občerstvení naším panem kaplanem o. Jožkou Janouškem. A poté se všichni vydali po trase nejprve směrem ke kapli sv. Antonína, jehož pomoc děti ocenily hned při první hře při hledání ztracených drobností. Kousek dál se výpravě podařilo napodobit vznik kolony na D1 při sjíždění obří skluzavky. A po zbytek cesty děti pod vedením starších pořádaly robin-hoodovské výpady na poklidně jdoucí rodiče i další účastníky výletu a blokády úzkých zahrádkářských cest.

Velké díky všem zkušeným organizátorům za skvěle zvolenou trasu i pro kočárky, parádní hry, navození dobré atmosféry se zahřátím pro „studené střeoevropské čumáky“. Neboť, kdo by si odepíral Chardonnay, když se vlastně jedná o bránu do nebe (Šaar ha-Adonaj), že. Poděkování patří také o. Jožkovi a o. Honzovi Pacnerovi za další sblížení našich dvou farností sv. Tomáše a sv. Jakuba. A obří dík nahoru za krásné počasí.

Maruška J.

Pečení misijních koláčků

Rok se s rokem sešel a my jsme se také sešli na faře na pečení misijních koláčků. Bylo nás sedm statečných, když počítáme i vrchního kuchaře a pekaře Póla – pana půlkostelníka a vrchního baristu Jožku — pana kaplana. Víťa a Jana měly jako vždy vše perfektně připraveno. Těsta z šesti kil mouky nádherně vykynula a práce šla dobře od ruky. Posilou nám byla kávička připravená samotným panem kaplanem. Podařilo se mu perfektně splnit naše různorodá přání: ristretto, lungo s mlíčkem, velmi slabou kávu, lungo doppio apod. Nebýt nedělních

mší mohl by zdárně obsloužit celou farní kavárnu.

Jako každý rok jsme měly vynikající oběd: hustou čočkovou polévku se spoustou zeleniny, výborně okořeněnou. Dále jsme – mnohé poprvé v životě – ochutnaly šípkovou omáčku s bramboráčky zelňáčky a pořádným kusem pečené krkovičky. To vše se zakysanou smetanou a brusinkami.

Po těchto lukulských hodech jsme se zas pustily do práce. Balily jsme a balily a já jsem to pak zabalila a moudře nechala úklid kuchyně na své šikovné kolegyňky.

Vycházela jsem z fary s kastrůlkem šípkové omáčky a se vzpomínkou na dobu, kdy nás pekařek bylo třeba 15. Někdo přišel na dopoledne, někdo na odpoledne – krásně jsme se prostřídaly. Třeba nás bude příští rok více. Takže jste již nyní všichni zváni. Kdo neochutnal oběd od Póla, ten toho o slastech života moc neví.

Marie Sojka Veselá

Kostelnické postřehy

Po první zářijové dětské mši připravil náš kaplan s dalšími pomocnicemi pro děti oslavu začátku školy. Připadalo mi to nevhodné a poněkud necitlivé. Ale naše farní omladina prokázala neuvěřitelnou zralost a chtěla se Jožkovi a organizátorkám za jejich dobře míněnou snahu odvděčit. Všechny děti velice hlasitě a mimořádně přesvědčivě předstíraly svoji radost z konce prázdnin a nadšení ze začátku školního roku. Bylo to po všech stránkách vydařené setkání.

V sobotu 23. září jsme si mimořádným způsobem v našem kostele připomněli památku sv. Pia z Pietrelciny. Mezi organizátory patřili i náš kaplan o. Jožka Janoušek a mé oblíbené sestry Piovice. Rád bych tu byl s nimi také, ale byl jsem ve stejnou dobu na mezinárodní speleologické konferenci, kde jsem zastával významnou funkci organizačního poskoka. Obě akce byly v sobotu večer zakončeny závěrečným rautem. Když se koná v kostele, nazýváme to vznešeně agapé, jeskyňáři tomu říkají mnohem přízemněji glgačka. Bohoslužba a společenství k uctění památky otce Pia a k posílení působení jeho odkazu jistě ve všech zúčastněných zanechala nerasmazatelnou stopu. Při pondělním

úklidu se ukázalo, že stopa zanechaná v kostele byla smazatelná.

V současné době si můžeme užívat výjimečnost našeho společenství. Prožíváme to, co nikde jinde nenajdete, totiž volby poradního orgánu. Všude jinde se poradní orgány jmenují, volby se používají jen tam, kde zvolení mají nějakou výkonnou nebo kontrolní pravomoc. I v tomto je naše katolická exkluzivita. Jak vím i z jiných farností, trochu tím mateme ty zvolené. Přece jen už nějakou dobu žijeme v demokracii, takže když je někdo někam zvolen, má pocit, že bude o něčem rozhodovat, ale u nás nebude.

Pro Pastorační radu farnosti, což je poradní orgán faráře, máme letos poprvé jednotné stanovы pro celou diecézi. Už víc jak 30 let se považují za dost aktivního a obětavého tomáškovského farníka, ale ze stanov jsem zjistil, že postavení farníka s volebním právem jsem si nevy-sloužil, neb nemám byt na té správné adrese. Pokorně jsem se s tím smířil. Ale nesmířili se jiní. Řada lidí, zejména z naší farnosti, otce biskupa kontaktovala s požadavkem na změnu a stanovы se skutečně upravily. Jsme tam nyní definováni jako pravidelní návštěvníci bohoslužeb a farář nás může postavit na roveň řádným farníkům. I ten, kdo pravidelně chodí na návštěvu, ještě není členem rodiny, ale sám už cítím, že tady začínám

být přílišným hnidopichem. Ale i tato velmi mírná hra na demokracii, kdy je stanovami zajištěno, že zvolení členové budou v radě v menšině, se ukázala být užitečná. Vyprovokovala živou diskusi o činnostech ve farnosti, současném stavu i jejím směřování do budoucna. Také vygenerovala množství kandidátů. Všechny znám a všichni jsou mimořádně kvalitní.

Nejvíce mě oslovila skutečnost, že aktivita laiků dokáže otce biskupa přesvědčit, aby změnil své rozhodnutí. Tož zase su o něco míň hlópe.

*Pavel Pandan Zahradník
dočasně zastupující půlkostelník*

Příběh pro děti

Stromy se začaly podzimně zabarvovat a poslední dny babího léta lákaly na výlety a různé venkovní radovánky. Po sobotním výletě plánovali rodiče poklidné nedělní odpoledne, ale osmiletý Štěpán to viděl trochu jinak. „Kluci z kostela jdou skoro všichni!“ Přemlouval mámu při sklizení nádobí od oběda na fotbal s kamarády. Ta nakonec svolila s jasnou podmínkou, že Štěpán přibere i mladšího Kubíka a kluci budou do pěti doma. Zodpovědného třetíáka nechtěla trápit kontrolními otázkami, takže jen automaticky

pronesla: „A do školy vše hotové?“ „Jasně, mami!“ A kluci už pelášili pryč.

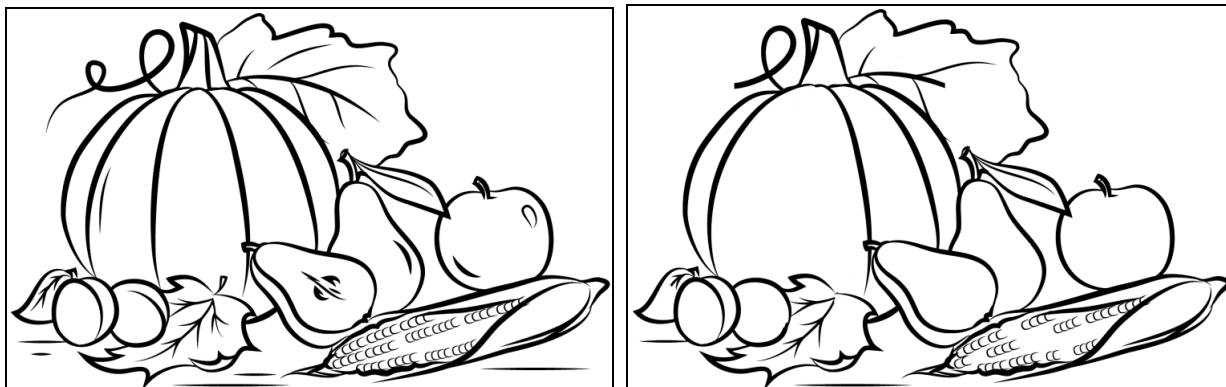
V pět hodin začala maminka podvědomě sledovat minutovou ručičku na hodinách v kuchyni a ve čtvrt na šest už došla tatínkovi trpělivost. „Kluci jedni hloupí, zapomněli při hře na čas, a za chvíli se bude stmívat!“ Než si ale obul boty, že se vydá k hřišti osobně, rozdrnčel se zvonek a dva malí provinilci stáli za dveřmi. Maminka se nezlobila dlouho a chystala na stůl večeri, když jí padl zrak na Štěpánův školní notýsek. Automaticky ho otevřela a červeně podtržené vidí: Přinést v pondělí na výtvarku 20 barevných listů z různých stromů. V tom se objevil u stolu hladový Štěpán, který hned viděl, že je zle. A tak místo večere vyrazil s baterkou a s tatínkem v patách do nejbližšího parku. Když se večer pod peřinou chystali na společnou modlitbu, maminka se nejdříve obrátila ke klukům: „Jsem moc ráda, že si doma nelžeme, ale stejně tak můžeme druhým ublížit, když zapomeneme na slib, nebo si nehlídáme své úkoly.“ A Štěpán spojil omluvu dohromady s přímluvou: „Pane Bože, prosíme pomáhej nám myslet víc na druhé než sami na sebe.“

Veronika Veverka Papoušková

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

PODZIM. Najdeš mezi obrázky alespoň 15 rozdílů?

PRO STARŠÍ DOPLŇOVAČKA.

① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ ⑯ ⑰ ⑱

- ① tlustokožec; ② roční období; ③ trnovník; ④ kolejový dopravní prostředek;
⑤ čidlo čichu; ⑥ otvor ve zdi; ⑦ kancelářský nábytek; ⑧ chlapecké jméno
(7. března; patron našeho kostela); ⑨ chemická sloučenina vodíku a kyslíku (H₂O);
⑩ plody jehličnatých stromů; ⑪ křestní jméno běžce Zátopka; ⑫ čichový a hmatový orgán slonů; ⑬ mléčný výrobek; ⑭ bodavý hmyz; ⑮ osobní dopravní prostředek; ⑯ trup; ⑰ opak ke slovu **suchý** (psáno pozpátku); ⑱ víkendový dům

obrázky: <https://images.google.com/>

Klára Špunt Zelinková

TOMÁŠEK – Zpravodaj při kostele sv. Tomáše v Brně. Vydává Řím.-kat. farnost u sv. Tomáše v Brně, Lidická 6, 602 00 Brno, ☎ 545 57 22 15, č. účtu: 1341665339/0800, Internet: <http://www.svtomas.net/>
Mons. Jan Mráz – farář, redakce: M. Keprtová, V. Papoušková, P. Zahradník. Schránka pro el. příspěvky: redakce@svtomas.net, ostatní příspěvky předávejte kostelníkovi. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.

NEPRODEJNÉ. Uzávěrka příštího čísla 10. prosince 2023.